

NUR DAĞINDAKİ ÇOCUK

Hasan Nail Canat

GEMO
T
YAYINLARI

NUR DAĞINDAKİ ÇOCUK

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Yasemin Muş
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Kapak Tasarım Sefer Koçan

29. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-202-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Sertifika No 44011
Adres Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Tel (0212) 446 38 88

TİMAŞ YAYINLARI / 1282

+11 ROMAN / 4

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

NUR DAĞINDAKİ ÇOCUK

5

*A*y ışığında karlı dağların seyrine doyum olmaz. Gündüzleri güneş ısıyla çözülen, yumuşayan kar, geceleri sertleşir ve buz tutar. Sivri tepeler bir ayna gibi ışıldar. Ay ışığında seyrine doyum olmaz bu dağların, ancak sıcak bir evin penceresindeyseniz... Sığınacak bir eviniz yoksa ve dağlarda kalmaya mecbursanız, çaktığınız sıkıntılar size bu güzellikleri fark ettirmez.

Ocak ayının ayaz gecelerinde, Afganistan Dağlarında kalan insanlar da, ay ışığında beyaz tepeleri seyretiliyorlardı. Ülkelerine işgalciler girmişti. Birçok kasaba ve köy yerle bir olmuştu. Çoğunun sığınacak evi yoktu. Şehirlerin sokaklarında yabancı askerler devriye geziyorlardı. Afgan ordusu dağılmış, bir kısmı silahıyla dağlara çıkıp Ruslara karşı savaşa katılmıştı. Halk yabancı askerleri ülkelerinden kovmak için akıl almaz sıkıntılara katlanıyorlardı. Kendini devlet başkanı ilân eden

hain Babrak Karmal, Rusların yardımıyla idareyi eline almıştı. Bazı hainler ve şaşkınlar ona yardım ediyordu.

Dağlarda on binlerce sivil halk, Ruslara karşı, mücadele ediyordu; hem Ruslara, hem de onlara yardım eden Afganlı askerlere karşı... Ne yazık ki, mücadele imkanları çok kısıtlıydı. Rusların uçakları, tankları, topları ve otomatik silahları vardı. Üstelik askerleri çok iyi eğitilmişti. Sırtlarında kalın kürkler, ayaklarında sağlam potinler vardı. Yiyecek ve içecekleri gayet boldu. Mücahitlerin ise çoğu yarı çıplaktı. Bazen ot kökü toplayıp yiyorlardı. Hastalandıkları zaman ne ilâç, ne de doktor vardı. Elllerinde en basit piyade ve av tüfekleri ile bu düzenli orduya karşı koymaya çalışıyorlardı.

6

Bu çaresiz insanlar, soğuk kış gecelerinde, karlı dağlarda hem çaresizliğe hem de düşmana karşı savaşıyorlardı. Issız dağlara yüzlerce mücahit kampı kurulmuştu. Yabancıların ülkelerini işgal etmelerine tahammül edemeyenler bu kamplara geliyorlar, bazıları da ülkeyi tamamen terk etmek zorunda kalıyordu. On binlerce insan bu zulme dayanamayıp Pakistan'a gitmişti. Pakistan yöneticileri ve halkı, Afganlı göçmenlere çok iyi davranıyorlardı.

Afganistan'ın karlı dağlarına kurulan yüzlerce kamptan birinde, bu gece oldukça heyecanlı saatler yaşandı. Akşam devriye gezen iki mücahit, kamp yakınında bacağından yaralanmış bir çocuğu baygın bulmuşlardı. Kampın reisi Hüseyin Hoca çocuğun bacağındaki kurşunu çıkarmış ve yarayı gömleği ile sarmıştı. Saatlerce inleyen, zaman zaman sesi solu-

ğu kesilen çocuk, onları oldukça heyecanlandırmıştı. Ancak sabaha karşı gözlerini açmıştı.

On üç on dört yaşlarında, kıvırcık saçlı, zayıf, esmer bir çocuktur. Kara gözlerinin ışığı kaybolmuş, yüzü solmuştu. Büyük acı çektiği her halinden belliydi. Gözlerini açtığı zaman mücahitler onu soru yağmuruna tuttular. Ama Reis onu yormamalarını söyleyince hepsi sustu.

Yaralı çocuk, gözlerini kapatmış dişlerini acıyla sıkıyordu. Kurşunun çıkarıldığı sağ bacağına tutmak ister gibi elini uzatıyordu. Fakat kolunu kaldıracak dermanı kendinde bulamıyordu.

– Bu çocuk belki günlerdir aç, dedi Reis, mutlaka yiyecek bir şeyler bulmalıyız onun için.

Heratlı Cafer'e dönüp konuşmasına devam etti:

– Hiç vakit kaybetmeden köye git. Ruslar gidince, köylülerden geri dönüp, yıkılan evlerini yaparak oturlar varmış. Belki onlardan biraz yiyecek bulursun.

Heratlı Cafer, Reisin emrini yerine getirmek için oradan ayrılmadan önce yaralı çocuğa son kez baktı, sonra çıkıp gitti.

Bir aksilik olmazsa Cafer, akşama ancak dönerdi. Kampta yiyecek namına hiçbir şey kalmamıştı. Daha önce, yakın köylerden az da olsa erzak alabiliyorlardı. Şimdi bu bile mümkün değildi. Düşman askerleri köyleri basıp mücahitlere yardım edenleri götürmüşlerdi. Yardıma devam eden köyleri de yakıp yıkmışlardı. Kar yağdığı için artık ot kökü bulmak da imkansızdı.

Sığındıkları mağara soğuktan pek etkilenmiyordu. Fakat devamlı mağarada bekleyemezlerdi. Buldukları yerden, Hayber Geçidi'ni devamlı gözetlemele-ri gerekiyordu. Bu geçitten sık sık düşman birlikler geçirdi. Mağaranın bulunduğu tepeden iki yüz metre kadar aşağıdan geçen bu yol, Afganistan'ın başşehri Kâbil'den Rus hududuna kadar uzanıyordu. Mücahitlerin ellerinde iyi silahlar olsa, bu geçitten kuş uçurtmazlardı. Fakat sahip oldukları eski silahlarla, zırhlı birliklere karşı etkili olamıyorlardı. Yine de, tepeden kaya yuvarlayarak yolu kapatıyor, düşman kuvvetlerini oyuyorlardı. Yuvarladıkları kayalar bazen cemseyi deviriyor, bir jipi eziyordu. Böylece hücumu uğrayan düşman askerleri saatlerce bu tepelere mermi yağıdırıyor, fakat sarp kayalardan tırmanıp yukarı çıkamıyorlardı. Buna teşebbüs edenler, tepeye yaklaşınca mücahitlerin kurşunlarına hedef oluyorlardı.

Kampın Reisi; iri yapılı, uzun boylu ve siyah sakallı biriydi. Üzerinde rütbeleri sökülmüş bir yüzbaşı elbisesi vardı. Yaşı kırk civarındaydı. Oldukça cesur ve becerikliydi. Tok bir sesle konuşur, yüzü hiç gülmezdi. Her Afganlı gibi o da dinine ve vatanına bağlıydı. Düşman karşısında heybetli bir arslan kesilen Reis, namaz kılarken veya Kur'an okunurken sanki ezilir ve küçülürdü. Kampın en yaşlısı Hamdullah Ağa, en genci Heratlı Cafer'di. Bunlardan başka, Reisle beraber Mücahitlere katılan üç asker, civar köylerden gelen beş sivil vardı. Tahta sedirde yatan yaralı çocukla beraber, kampın nüfusu on iki kişi oluyordu.

Heratlı Cafer kamptan ayrılalı henüz iki saat olmamıştı ki, soluk soluğa geri döndü. Cafer'in erken dönüşü onları telaşlandırmıştı. Nefesini toplamak için birkaç saniye bekleyen Cafer:

– Ruskiler, dedi, bizimkileri vadide kıstırmışlar. Tepeden onları görünce hemen geri döndüm.

– Tanklar var mıydı, dedi Reis.

– Tank yoktu. Uzaktan iki cemse görebildim. Yüz kadar asker vardı. Bizimkiler kayaların arasında olduğu için kaç kişi olduklarını sayamadım. Ama tek tük silah attıklarına bakılıra en fazla on kişiler.

Reis, parmaklarını bir müddet sakalının arasında dolaştırarak düşündü. Herkes onun, biraz sonra kesin bir emir vereceğini anlamış, bekliyordu.

– Hazırlanın, dedi Reis, gidiyoruz.

Hemen hazırlığa başladılar. Üç gündür ağızlarına bir lokma ekmek dahi koyamayan bu perişan insanlar canlanmıştı. Düşman tarafından kıstırılmış mücahit kardeşlerine yardıma koşmak için acele acele hazırlanıyorlardı.

İhtiyar Hamdullah Ağa, uzun namlulu eski İngiliz tüfeğini omzuna almış çıkmaya hazırlanıyordu ki, Reis ona:

– Sen burada kal, dedi.

Yaşlı mücahit bu emri hiç sevmemişti, ama Reise itaat lazımdı. Yalvaran gözlerle Reise bakıyor, hiç kıpırdamıyordu. Reis onun bu halinden, düşüncesini anlamıştı.

– Yaralı çocuğu yalnız bırakamayız, dedi.

İhtiyar bakışlarını, ölü gibi yatan çocuğa çevirdi.

– Haklısın, dedi, bırakamayız yaralı serçemizi.

Sonra da uzun namlulu tüfeğini çıkarıp Cafer'e verdi.

Mücahitler hazırlıklarını tamamlayıp mağaradan ayrıldılar. İhtiyar “yaralı serçe” dediği çocuğun başucuna oturdu. Yanık ve titrek sesiyle Kur'an okumaya başladı. Sesi mağaranın yarı karanlık duvarlarında yankılanıyordu. Yaralı çocuk, çektiği ıstırapı unutmuş; yarı açık gözlerini tavana dikmiş; bu sesi dinliyordu. Bu arada yavaş yavaş kendine geliyordu.

10

Reis bacağından kurşunu çıkarırken, ayılmış; acıyla bağırmıştı. Şimdi bunları karışık bir rüya gibi hatırlıyordu. Yarı karanlık bir mağarada yatıyordu. İçli bir sesin okuduğu Kur'an'ı dinliyordu.

Birkaç defa kendine gelmiş, etrafında hayal meyal insanlar görmüştü.

Kur'an okuyan sesin sahibini görebilmek için başını çevirdi. Nur yüzlü ihtiyarı gördü. Boynunu bükmüş, gözleri ağlamaktan kızarmış, dudakları titreyerek okuyan ihtiyarı bir müddet seyretti. Yaralı bacağına unutmuştu. Kalkmak, diz çöküp oturmak istedi. Yarı doğrulmuştu ki, bacağına müthiş bir ağırı duydu, acıyla inledi.

Çocuğun iniltisini duyan ihtiyar, hemen kalkıp çocuğu tekrar yatırdı. İstıraplı yüzüne şefkatle baktı. Kurumuş dudaklarını ıslak bezle sildi. Bezi ateşli alına koydu.

– Annem, dedi çocuk.

İhtiyar şaşkın gözlerle baktı ona. Ne diyeceğini bilemedi.

Çocuk tekrar konuştu;

– Annem n’oldu? Onu öldürdüler mi?

– Seni akşam bizim nöbetçiler getirdi. Karların üstünde baygın yatıyormuşsun. Bacağında kurşun vardı bizim Reis çıkardı.

– Ya annem! dedi çocuk, ona n’oldu?

– Seni yalnız bulmuşlar. Buraya getirdiklerinde yarı ölü gibiydin. Öldürmeyen Mevla öldürmez. Serçe kadar canın var, ama dayanıklıymışsın.

Çocuk daldı. Oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Annesini bir yıl önce kaybetmişti. Dağlarda yolunu kaybettiği zaman yalnız olduğunu, yaralı bacağı ile daha fazla yürüyemediği için orada kaldığını, gücünün kesildiğini yavaş yavaş hatırladı. Konuşmak, başından geçenleri anlatmak istiyordu. Fakat gözleri kararıp, bitkinlik bütün vücuduna yayılınca bundan vazgeçti. İhtiyarın konuşmalarını gözleri kapalı dinlemeye çalıştı. Sesin gittikçe uzaklaştığını, konuşmalardan hiçbir şey anlamadığını hissetti, bu arada kendini kaybetti ve tekrar bayıldı.

İhtiyar, bu ıssız dağ başında ve yarı karanlık mağarada gözlerini açıp, annesini soran, sonra tekrar bayılan çocuğu hüznle seyretti.

KÜÇÜK VADİDEKİ SAVAŞ

Nur Dağı'ndaki mağaradan ayrılan Reis ve arkadaşları bir saat dağ yolunda yürüdükten sonra Küçük Vadi'ye gelmişlerdi. Orada müthiş bir manzara ile karşılaştılar. Rus askerleri mücahitlerin hepsini şehit etmiş, cesetlerin arasında dolaşıyorlardı. Reis, koca yumruklarını öfkeyle sıktı. Dürbünle cemselerin bulunduğu yere baktı.

– Orada, dedi.

Bu kelimeden hiç kimse bir şey anlamamıştı. Reisin yüzüne baktılar. Reis dürbünden gözlerini ayırmadan:

– Öndeki cemsenin yanında, dedi, isabet almasın diye gizlemişler.

Herkes Reisin dediği yere baktı. Öndeki cemsenin yanında hemen fark edilmeyen bir doğ vardı. Onu hedeften saklamışlardı.

Reis, çantasından patlamaya hazır altılı dinamit çıkardı. Yapılmak istenen hemen anlaşılmıştı. Reis